

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 53 code des marchés publics jest zgodny z przepisami dyrektywy 2004/18/WE z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usług ⁽¹⁾ i z postanowieniami Traktatu o Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 31 maja 2010 r. — Lotta Gistö

(Sprawa C-270/10)

(2010/C 221/39)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lotta Gistö

Pozostali uczestnicy postępowania: Veronsaajien oikeudenvälvontayksikkö

Pytanie prejudycjalne

Czy w sprawie dotyczącej Lotty Gistö art. 14 protokołu ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z postanowieniami tego aktu jej miejscem zamieszkania dla celów podatkowych w 2007 r. pozostawała Finlandia, czy też protokół należy rozumieć w ten sposób, że w rozpatrywanej sprawie to jednak przepisy prawa wewnętrznego państwa członkowskiego przesądzą o istnieniu nieograniczonego obowiązku podatkowego w danym państwie członkowskim — w tym przypadku w Finlandii?

⁽¹⁾ Protokół (nr 36) w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich (1965) (Dz.U. C 321E, s. 318).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Thessalonikis (Grecja) w dniu 31 maja 2010 r. — Susana Berkizi-Nikolakaki przeciwko Anotato Symvoulio Epilogis Prosopikou (ASEP) i Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis

(Sprawa C-272/10)

(2010/C 221/40)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Thessalonikis

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sousana Berkizi-Nikolakaki

Strona pozwana: Anotato Symvoulio Epilogis Prosopikou (ASEP) i Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepis art. 11 ust. 2 dekretu prezydenckiego 164/2004, zgodnie z którym dla celów stwierdzenia, że spełnione zostały przesłanki przekształcenia umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony pracownik powinien w terminie peremptoryjnym, obejmującym okres dwóch miesięcy od daty wejścia w życie tego dekretu przedłożyć odpowiedniej jednostce wniosek zawierający dane poświadczające spełnienie wspomnianych przesłanek jest zgodny z celem i praktyczna skutecznością, które zgodnie z art. 139 ust. 2 WE i art. 249 akapit trzeci WE powinny wynikać z dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia w sprawie pracy na czas określony ⁽¹⁾ jeżeli wziąć pod uwagę, że w związku z peremptoryjnością tego terminu w razie niezłożenia wniosku w okresie dwóch miesięcy pracownik traci prawo do przekształcenia umowy?

2) Czy w świetle celu dyrektywy [1999/70], o którym mowa w art. 139 ust. 2 WE sama publikacja art. 11 dekretu prezydenckiego 164/2004 w Dzienniku Urzędowym dotyczącego ustanowienia terminu dwóch miesięcy jest wystarczająca dla celów ochrony pracowników objętych zakresem stosowania tegoż art. 11 i dla zapewnienia skuteczności (effet utile) celów tej dyrektywy w rozumieniu art. 249 akapit trzeci WE?

3) Czy brak przedłużenia terminu dwóch miesięcy jest równoznaczny z obniżeniem ogólnego poziomu ochrony pracowników, które stanowi naruszenie klauzuli 8 pkt 3 dyrektywy [1999/70], mając na uwadze przedłużenia odnośnych terminów, które przewidziane zostały w analogicznych przepisach, obowiązujących przed przyjęciem dekretu prezydenckiego 164/2004?

(¹) Dz. U. L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 1 czerwca 2010 r. — David Montoya Medina przeciwko Fondo de Garantia Salarial i Universidad de Alicante

(Sprawa C-273/10)

(2010/C 221/41)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: David Montoya Medina

Strona pozwana: Fondo de Garantia Salarial i Universidad de Alicante

Pytania prejudycjalne

Czy regulacja taka jak zawarta w dekrete rządu wspólnoty autonomicznej Walencji 174/2002 z dnia 15 października 2002 r. w sprawie reżimu prawnego i wynagrodzenia kontraktowej kadry nauczycielskiej i badawczej zatrudnionej na uniwersytetach publicznych wspólnoty Walencji oraz w sprawie dodatków do wynagrodzenia przysługujących uniwersyteckiej kadry profesorskiej jest niezgodna z zasadą niedyskryminacji ustanowioną w klauzuli 4 dyrektywy Rady 99/70/WE (¹) z dnia 28 czerwca 1999 r. w zakresie, w jakim regulacja ta pozbawia profesorów-asystentów w stopniu doktora uprawnienia do otrzymywania trzyletniego dodatku za staż pracy, podczas gdy uprawnienie do takiego dodatku przysługuje profesorom kontraktowym w stopniu doktora?

(¹) Dyrektywa dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Węgierskiej

(Sprawa C-274/10)

(2010/C 221/42)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B. D. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Węgierska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹) poprzez zobowiązanie podatników, których deklaracja podatkowa za dany okres podatkowy wykazuje „nadwyżkę” w rozumieniu art. 183 rzeczonej dyrektywy, do przeniesienia tej nadwyżki lub jej części na kolejny okres podatkowy, jeżeli podatnik nie zapłacił dostawcy całej wartości odnośnego nabycia, co powoduje, że w związku z tym obowiązkiem, niektórzy podatnicy, w których deklaracji podatkowej regularnie znajduje się nadwyżka, mogą być zobowiązani do przeniesienia takiej nadwyżki więcej niż jeden raz na kolejny okres podatkowy.

— obciążenie Republiki Węgierskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy węgierskiego przepisu podatkowego, zgodnie z którym po zakończeniu roku podatkowego podatnicy mogą żądać zwrotu nadwyżki podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”) tylko w zakresie, w jakim owa nadwyżka jest wyższa od podatku VAT, należnego od transakcji, za które nie dokonano jeszcze rzeczywistej zapłaty. W związku z tym, w wyniku zaskarżonej węgierskiej regulacji podatnik nie może dochodzić zwrotu części nadwyżki odpowiadającej wartości podatku VAT, który ciąży na niezapłaconym jeszcze nabyciu, lecz musi przenieść ją na kolejny okres podatkowy. W przypadku, gdy pod koniec okresu podatkowego wartość zadeklarowanej nadwyżki podatku VAT byłaby niższa lub równa podatkowi VAT ciążącemu na niezapłaconych jeszcze nabyciach, podatnik musi przenieść całość nadwyżki podatku VAT na kolejny okres podatkowy. W ten sam sposób należy postąpić w końcu kolejnego okresu obrachunkowego: uregulowanie nie ogranicza w czasie w żaden sposób tej procedury, tak że może się zdarzyć, iż podatnik będzie musiał nieskończoność przenosić nadwyżkę podatku VAT.